

Bł. Rafał Chyliński – 2 grudnia

Urodził się w rodzinie szlacheckiej w 1694 r., we wsi Wysoczka. W 1712 roku zaciągnął się do wojska, gdzie przez trzy lata doszedł do stopnia oficerskiego i został komendantem chorągwi. W trzy lata później opuścił wojsko. Wkrótce potem wstąpił do franciszkanów. Tam otrzymał imię zakonne Rafał. Śluby wieczyste złożył już 26 kwietnia następnego roku, a w czerwcu 1717 r. przyjął święcenia kapłańskie. Z zapalem głosił kazania i prowadził katechizację, dał się poznać jako doskonały spowiednik. Szerzył apostołstwo miłości i miłosierdzia wśród biednych, cierpiących, kalek. Ponad wszystko przedkładał miłość do Boga. Jego pobożność oraz miłosierdzie zjednały mu za życia opinię świętości. Kiedy w 1736 roku wybuchła epidemia w Krakowie, niezwłocznie pospieszył z pomocą, opiekując się troskliwie chorymi i umierającymi. Po dwóch latach, gdy epidemia w Krakowie ustała, powrócił do Łagiewnik, gdzie opiekował się ubogimi, rozdając im jedzenie i ubranie. Zmarł 2 grudnia 1741 r. **Modlitwa:** Spraw, prosimy, wszechmogący Boże, aby czcigodna uroczystość błogosławionego Rafała, Wyznawcy Twojego, przydała nam wzrostu w cnotach chrześcijańskich i zbawienie nam zapewniła. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen.

Św. Grzegorz III – 10 grudnia

Grzegorz był z pochodzenia Syryjczykiem. Do Rzymu przybył jako młody benedyktyn. W czasie pogrzebu Grzegorza II 18 marca 731 r. został niespodziewanie wybrany na papieża przez akłamację ludu rzymskiego. Grzegorz III kontynuował działalność swego poprzednika. Nie dopuścił do niszczenia obrazów w Italii. Gdy w 733 r. Longobardowie zajęli Rawennę - siedzibę bizantyjskiego egzarchy, papież Grzegorz III przyczynił się do jej odzyskania przez egzarchę Eutychiusza. Był znakomitym mówcą, władał biegle greką, łaciną i syryjskim. Jako pierwszy papież powziął działania związania się z Frankami. Popierał działalność misyjną Bonifacego w Germanii, nadając mu paliusz i tytuł arcybiskupa oraz legata Stolicy Apostolskiej do zorganizowania Kościoła w Bawarii, Aleksandrii, Hesji i Turynii. Popierał także życie monastyczne i otwierał nowe klasztory. Umocnił mury i obwarowania Wiecznego Miasta, by je zabezpieczyć przed najazdami Saracenów. Imponował wszystkim wymową. Znał doskonale języki: syryjski, grecki i łaciński. Zmarł w Rzymie w jedenastym roku pontyfikatu - 27 lub 28 listopada 741 r. **Modlitwa:** Boże, któryś w nagrodę udzielił duszy sługi Twojego Grzegorza wiekuiestej szczęśliwości; spraw miłościwie, abyśmy brzemieniem grzechów naszych obciążeni, za jego do Ciebie pośrednictwem doznali ulgi i pociechy. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który króluje w Niebie i na ziemi. Amen.

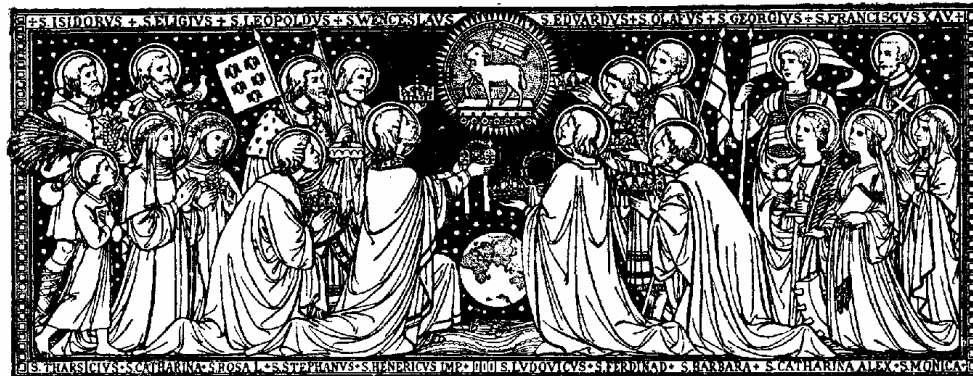
Św. Adelajda – 16 grudnia

Adelajda urodziła się w 931 lub 932 r. jako córka Rudolfa II, króla Burgundii. Kiedy miała 16 lat, została wydana za Lotara, króla Włoch. Dała mu córkę, Emmę. Owdowiała mając 20 lat. Pretendentem do tronu Włoch był wówczas Berengariusz II. Uwięził on Adelajdę i chciał ją zmusić, by wyszła za jego syna. Zdołała zbiec z więzienia. Schroniła się pod opiekę Ottona I, który pokonał Berengariusza i niebawem pojął Adelajdę za żonę. Dała mu troje dzieci, wśród nich następcę, Ottona II. Papież Jan XII, w 962 roku dokonał uroczystej koronacji Ottona I na cesarza i jego małżonki w bazylice św. Piotra w Boże Narodzenie. Otto I był pierwszym cesarzem Niemiec. W 973 roku św. Adelajda po raz drugi została wdową po śmierci Ottona I po jego śmierci św. Adelajda mogła stała się regentką w zastępstwie małoletniego jeszcze cesarza, Ottona II. Ujawnił się w całej pełni jej zmysł organizacyjny, mądrość i roztropność, umiejętność dobierania ludzi na odpowiednie stanowiska. Wyróżniała się przy tym wielkim miłosierdziem i hojnością na cele kościelne. Korzystając bowiem z pełnego cesarskiego skarbcza, wystawiła ich kilkanaście. Wśród znaczniejszych wymienia się opactwa w Peterlingen, w Pavii i w Selz pod Strasburgiem. Właśnie tu szaty cesarskie zamieniła na habit. Ostatnie lata spędziła jako mniszka, by w ten sposób przygotować się na drogę do wieczności. Tam też oddała Panu Bogu ducha 16 grudnia 999 roku. **Modlitwa:** Miłociwy Jezu, udziel nam tej łaski, abyśmy z miłości ku Tobie godnie umieli nosić krzyż utrapień naszych. Odejmi od nas wszelką niecierpliwość i małoduszność, natchnij nas męstwem i siłą pójścia tymi drogami, którymi i Ty chodziłeś. Amen.

PISMO PARAFII P.W. WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH W BRZEZINACH

SANCTUS

Święci i błogosławieni
Grudzień
Nr XXIV

Św. Leokadia – 9 grudnia

Leokadia pochodziła z Toledo. Informacje o niej są skąpe. Najstarszy opis jej męczeńskiej śmierci pochodzi z wieku VII. Według Martyrologium Rzymskiego, kiedy cesarz Dioklecjan wydał edykt prześladowczy, to namiestnik rzymski w Toledo nakazał uwięzić wszystkich, którzy jawnie przyznawali się do chrześcijaństwa albo którzy zostali jako tacy oskarżeni. Wśród nich znalazła się św. Leokadia, mieszkanka Toledo, dziewczica. Dacjan, namiestnik, usiłował ją skłonić do odstępstwa najpierw pochlebstwem i obietnicami, potem groźbą, wreszcie tak wyszukany mękami, że w więzieniu zmarła. Był to rok 304. Wspomniany żywot z wieku VII głosi to samo, tylko ubarwił śmierć legendarnymi szczegółami. **Modlitwa:** Świętej Leokadii, Dziewicy i Męczenniczki Twojej, prosimy Panie, niech modlitwy i zasługi nas wspierają, aby ta, która za wyznanie Imienia Twojego więzienie i śmierć poniosła, swoim pośrednictwem od wiecznego więzienia nas uchwalała. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który z Bogiem Ojcem i z Duchem świętym króluje w Niebie i na ziemi, po wszystkie wieki wieków. Amen.

Św. Juan Diego – 9 grudnia

Juan Diego urodził się w 1474 r. w wiosce Tlayacac. Juan Diego wraz z żoną Malitzin przyjęli w 1524 r. chrzest, prawdopodobnie z rąk hiszpańskiego misjonarza Indian, franciszkanina o. Torbio de Benavente. Otrzymał imię Juan Diego. Juan Diego był bardzo gorliwym chrześcijaninem. W każdą sobotę i niedzielę przemierzał pieszo kilkanaście mil ze swojej wioski do kościoła w Tenochtitlan, by uczestniczyć we Mszy Św. i katechizacji. Podczas jednej z takich wypraw, w sobotni poranek 9 grudnia 1531 r., na wzgórzu Tepeyac objawiła mu się Matka Boża. Zgodnie z życzeniem Maryi, na wzgórzu wkrótce wybudowano kaplicę, w której umieszczono Jej cudowny wizerunek odbity na płaszczu Indianina. Juan Diego zamieszkał w pokoju, przygotowanym dla niego obok świątyni. Spędził tam resztę życia, opowiadając przybyszom do sanktuarium pielgrzymom o objawieniach. Zmarł 30 maja 1548 r. w wieku 74 lat. **Modlitwa:** O Boski Zbawicielu, daj nam za przyczyną świętego Juana łaskę, abyśmy cnót tych serdecznie pragnęli i z gorliwością je wykonywali, a przez to do Nieba się dostali. Amen.